

УДК 342.6

DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.85.2.35>

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ ТА СТРАТЕГІЧНИХ КОМУНІКАЦІЙ УКРАЇНИ В СИСТЕМІ СУБ'ЄКТІВ ЗАХИСТУ НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ В ІНФОРМАЦІЙНІЙ СФЕРІ

Бігун В.М.,
старший викладач
Національної академії Служби безпеки України,
ORCID: 0009-0006-5629-6295

Бігун В.М. Міністерство культури та стратегічних комунікацій України в системі суб'єктів захисту національних інтересів в інформаційній сфері.

У статті досліджено діяльність Міністерства культури та стратегічних комунікацій України у контексті забезпечення національних інтересів і інформаційної безпеки держави. На третьому році повномасштабної, поєднаної з гібридною компонентою, війни російської федерації проти України питання інформаційного суверенітету стає критичним елементом загальної безпеки країни. Акцентовано увагу на ролі Міністерства культури та стратегічних комунікацій України як ключового органу, відповідального за формування та реалізацію державної політики у сферах культури, інформаційної політики та національної спадщини.

У статті аналізуються організаційно-правові засади діяльності Міністерства культури та стратегічних комунікацій України, його функції та завдання.

Особливу увагу приділено правовим та нормативним аспектам функціонування Міністерства культури та стратегічних комунікацій України, його еволюції, а також взаємодії з іншими органами державної влади, зокрема Радою національної безпеки і оборони України, Службою безпеки України та Національною радою з питань телебачення і радіомовлення. Оскільки Конституція України не передбачає конкретного відомства, відповідального за інформаційну безпеку, функції Міністерства культури та стратегічних комунікацій України регулюються підзаконними актами та профільними законами, такими як Закон України «Про національну безпеку України» та Закон України «Про медіа».

Дослідження підкреслює, що Стратегія інформаційної безпеки України, затверджена у 2021 році, визначає ключові загрози та завдання у сфері інформаційного суверенітету. Вона також закладає основу для скоординованих дій усіх суб'єктів державної політики у протидії деструктивним інформаційним впливам. Окреслено значення Стратегії інформаційної безпеки як важливого нормативного документа, що визначає основи захисту від зовнішніх і внутрішніх загроз. Міністерство культури та стратегічних комунікацій України, серед інших завдань, формує та оприлюднює перелік осіб, що створюють загрози національній безпеці.

Проаналізовано проблематику розмежування повноважень у сфері інформаційної безпеки. Водночас, підкреслюється, що інформаційна безпека залишається одним із ключових пріоритетів національної безпеки, зокрема в контексті протидії дезінформації та інших негативних інформаційних впливів. Наголошується, що посилення співпраці між органами влади та громадянським суспільством є ключовим для забезпечення стабільного інформаційного простору та формування сприятливого середовища для захисту національних інтересів України.

Результати дослідження спрямовані на пошук шляхів підвищення ефективності діяльності Міністерства культури та стратегічних комунікацій України у контексті протидії сучасним загрозам та забезпечення інформаційного суверенітету.

Ключові слова: національні інтереси, інформаційний суверенітет, національна безпека, інформаційна безпека, державна інформаційна політика, медіа, інформаційна сфера, інформаційний простір.

Bihun V.M. The Ministry of Culture and Strategic Communications of Ukraine in the system of entities protecting national interests in the information sphere.

The article examines the activities of the Ministry of Culture and Strategic Communications of Ukraine in the context of ensuring national interests and information security of the state. In the third year of the full-scale, combined with a hybrid component, the war of the Russian Federation against Ukraine, the issue of information sovereignty becomes a critical element of the country's overall security. Attention is focused on the role of the Ministry of Culture and Strategic Communications of Ukraine as a key body responsible for the formation and implementation of state policy in the fields of culture, information policy, and national heritage.

The article analyzes the organizational and legal foundations of the Ministry of Culture and Strategic Communications of Ukraine, its functions and tasks.

Special attention is paid to the legal and regulatory aspects of the functioning of the Ministry of Culture and Strategic Communications of Ukraine, its evolution, as well as interaction with other state authorities, in particular the National Security and Defense Council of Ukraine, the Security Service of Ukraine, and the National Council on Television and Radio Broadcasting. Since the Constitution of Ukraine does not provide for a specific department responsible for information security, the functions of the Ministry of Culture and Strategic Communications of Ukraine are regulated by secondary legislation and specific laws, such as the Law of Ukraine "On National Security of Ukraine" and the Law of Ukraine "On Media".

The study emphasizes that the Information Security Strategy of Ukraine, approved in 2021, defines key threats and tasks in the field of information sovereignty. It also lays the foundation for coordinated actions of all subjects of state policy in countering destructive informational influences. The significance of the Information Security Strategy as an important regulatory document defining the basics of protection against external and internal threats is outlined. The Ministry of Culture and Strategic Communications of Ukraine, among other tasks, forms and publishes a list of persons who pose threats to national security.

The problem of separation of powers in the field of information security is analyzed. At the same time, it is emphasized that information security remains one of the key priorities of national security, particularly in the context of countering disinformation and other negative informational influences. It is emphasized that strengthening cooperation between authorities and civil society is key to ensuring a stable information space and forming a favorable environment for the protection of Ukraine's national interests.

The results of the study are aimed at finding ways to increase the effectiveness of the Ministry of Culture and Strategic Communications of Ukraine in the context of countering modern threats and ensuring information sovereignty.

Key words: national interests, information sovereignty, national security, information security, state information policy, media, information sphere, information space.

Постановка проблеми. На третьому році повномасштабної, поєднаної з гібридною компонентою, війни російської федерації проти України усім стає зрозумілим, що питання захисту інформаційного суверенітету як складової частини державного суверенітету України є чи не найважливішим обов'язком держави, її інститутів та громадян. Адже інформаційна і ментальна стійкість громадян, суспільства і держави є запорукою успішної протидії гібридній, а значить і збройній, економічній, політичній та інформаційній агресії російської федерації проти України.

Одним із ключових органів виконавчої влади, що формує та реалізує державну політику із захисту національних інтересів України в інформаційній сфері є Міністерство культури та стратегічних комунікацій України (далі – МКСК), на яке законодавцем покладені функції регулювання та контролю у таких важливих сферах, як культура, інформаційна політика, медіа, а також національна спадщина.

Від здатності МКСК професійно, з урахуванням історичних, національних, культурних, етнічних та релігійних традицій, суспільно-політичної ситуації в Україні і процесів, що відбуваються у світі загалом, сформувати і реалізувати ефективну державну інформаційну політику залежить, чи вистійть наша країна у протистоянні з російською федерацією, негативним зовнішнім інформаційним загрозам.

Мета дослідження – вивчити та розкрити організаційно-правові засади діяльності Міністерства культури та стратегічних комунікацій України, як ключового суб'єкта захисту національних

інтересів в інформаційній сфері, його функції й завдання для вироблення шляхів підвищення ефективності під час виконання завдань із захисту національних інтересів країни в інформаційній сфері.

Стан опрацювання проблематики. Свого часу питання ролі та участі Міністерства інформаційної політики, на зміну якого створено Міністерство культури та стратегічних комунікацій України, у контексті забезпечення інформаційної безпеки досліджували Є. Большешапов, О. Хмельовський, А. Чупіс.

Напрями правового забезпечення державної інформаційної політики та державної інформаційної політики у сфері телебачення і радіомовлення вивчала фахівець Г. Красноступ.

Проблематику інформаційної безпеки як стану досліджували науковці В. Кононенко, С. Здорівко, А. Корольова, Г. Гончаренко та В. Липкан.

Проте, організаційно-правові засади діяльності Міністерства культури та стратегічних комунікацій України, як ключового суб'єкта захисту національних інтересів в інформаційній сфері, його функції й завдання раніше не були предметом наукових досліджень.

Вклад основного матеріалу. Міністерство культури та стратегічних комунікацій України займає важливе місце в системі державного управління і відіграє одну з ключових ролей у захисті національних інтересів нашої країни в інформаційній сфері. В умовах збройної агресії російської федерації, питання інформаційної безпеки набуває особливої ваги. Як зазначалося вище, на МКСК законодавцем покладені функції регулювання та контролю у таких важливих сферах, як культура, інформаційна політика, медіа, а також національна спадщина.

Міністерство культури та стратегічних комунікацій України є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України. Воно створене 2 вересня 2019 року Постановою Кабінету Міністрів України № 829 «Деякі питання оптимізації системи центральних органів виконавчої влади» [1] шляхом реорганізації Міністерства культури і Міністерства молоді та спорту в Міністерство культури, молоді та спорту України. Теперішню назву відомство має з 06 вересня 2024 року, відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України № 1028 «Про перейменування Міністерства культури та інформаційної політики України і Міністерства розвитку громад, територій та інфраструктури України» [2]. МКСК є юридичною особою публічного права, має печатку із зображенням Державного Герба України і своїм найменуванням, власні бланки, самостійний баланс та рахунки в органах Державної казначейської служби України.

В рамках даної статті ми розглянемо окремі функції МКСК, що відносяться до сфери інформаційної політики та захисту національних інтересів України в інформаційній сфері, або іншими словами — до сфери інформаційної безпеки.

Тож, розглядаючи функції і повноваження МКСК, прочитуємо положення Основного Закону України – Конституції, згідно статті 17 якої захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу [3].

Якщо оборона України, захист її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності покладаються на Збройні Сили України, то забезпечення державної безпеки і захист державного кордону України покладаються на відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом. Звернемо увагу, що відомства, яке б відповідало за забезпечення інформаційної безпеки держави Конституція України не визначає.

Загалом, нормативно-правове визначення поняття «інформаційної безпеки» на законодавчому рівні відсутнє. Однак, беззаперечно, інформаційна безпека держави є складовою національної безпеки. Саме Закон України «Про національну безпеку України» визначає основи та принципи національної безпеки і оборони, цілі та основні засади державної політики, що гарантуватимуть суспільству і кожному громадянину захист від загроз [4].

Зазначений Закон визначає та розмежує повноваження державних органів у сферах національної безпеки і оборони, створює основу для інтеграції політики та процедур органів державної влади, інших державних органів, функції яких стосуються національної безпеки і оборони, сил безпеки і сил оборони, визначає систему командування, контролю та координації операцій сил безпеки і сил оборони, запроваджує всеосяжний підхід до планування у сферах національної безпеки і оборони, забезпечуючи при цьому демократичний цивільний контроль над органамими

та формуваннями сектору безпеки і оборони. А функції із забезпечення національної безпеки і оборони України здійснюють органи державної влади, інші державні органи, повноваження яких стосуються національної безпеки і оборони. Знову ж таки, цей Закон прямо не визначає, на яке відомство чи міністерство покладені функції із забезпечення національної чи інформаційної безпеки держави, зокрема.

Питання забезпечення інформаційної безпеки України та шляхи досягнення її мети визначені підзаконним нормативно-правовим актом — Стратегією інформаційної безпеки, прийнятою шляхом ухвалення рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 жовтня 2021 року, що затверджене Указом Президента України від 28 грудня 2021 року № 685/2021 [5].

Саме Стратегія містить визначення терміну «інформаційна безпека України», що означає складову частину національної безпеки України, стан захищеності державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу, інших життєво важливих інтересів людини, суспільства і держави, за якого належним чином забезпечуються конституційні права і свободи людини на збирання, зберігання, використання та поширення інформації, доступ до достовірної та об'єктивної інформації, існує ефективна система захисту і протидії нанесенню шкоди через поширення негативних інформаційних впливів, у тому числі скоординоване поширення недостовірної інформації, деструктивної пропаганди, інших інформаційних операцій, несанкціоноване розповсюдження, використання й порушення цілісності інформації з обмеженим доступом [5]. У цьому ж нормативно-правовому акті підкреслено, що забезпечення інформаційної безпеки України є однією з найважливіших функцій держави.

В працях українських вчених поняття «інформаційна безпека» розглядається в різних контекстах, в широкому і вузькому, зокрема, професор Г. Гончаренко вважає інформаційну безпеку станом захищеності інформаційного середовища, що забезпечує конфіденційність, цілісність та доступність інформації незалежно від її форми (цифрової, паперової, усної), при цьому вона охоплює широкий спектр заходів, включаючи технічні, організаційні та правові, які спрямовані на захист інформаційних ресурсів від внутрішніх і зовнішніх загроз, таких як несанкціонований доступ, викривлення інформації, а також навмисне або випадкове порушення її цілісності, й особлива увага приділяється управлінню ризиками та створенню політик, що спрямовані на збереження інформаційної безпеки на всіх рівнях. А вчений В. Липкан розкривав інформаційну безпеку як стан захищеності життєво важливих інтересів особи, суспільства та держави в інформаційній сфері, який забезпечує запобігання нанесенню шкоди через несанкціоноване використання, розповсюдження та викривлення інформації [6].

Повернемося до Стратегії інформаційної безпеки, яка визначає також й актуальні виклики та загрози національній безпеці України в інформаційній сфері, стратегічні цілі та завдання, спрямовані на протидію таким загрозам, захист прав осіб на інформацію та захист персональних даних.

Зауважимо, що функції із забезпечення національної безпеки України в інформаційній сфері в межах, визначених чинним законодавством повноважень, виконують Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення, Рада національної безпеки і оборони України, Кабінет Міністрів України, Міністерство культури та стратегічних комунікацій України, підпорядковані МКСК Державний комітет телебачення і радіомовлення України, Українське національне інформаційне агентство «Укрінформ», ДП «Мультимедійна платформа іномовлення України» і Центр стратегічних комунікацій та інформаційної безпеки, Центральна виборча комісія України, Антимонопольний комітет України, Міністерство оборони України, Збройні Сили України, Національна поліція, Служба безпеки України, Прокуратура України, інші центральні органи виконавчої влади, їх територіальні органи, інші державні та колегіальні органи.

У свою чергу, поняття національних інтересів та національної безпеки України в інформаційній сфері тісно пов'язані з діяльністю у сфері медіа. А діяльність у сфері медіа регулюється Законом України «Про медіа». Державна політика та регулювання у сфері медіа визначені статтею 6 цього Закону, зокрема, Верховна Рада України визначає засади державної політики у сфері медіа та законодавчі основи її реалізації; Кабінет Міністрів України, центральні органи виконавчої влади, їх територіальні органи, інші державні та колегіальні органи в межах своєї компетенції забезпечують реалізацію засад державної політики у сфері медіа; забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері медіа, у тому числі з питань медіаграмотності, покладається на центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію державної політики в інформаційній сфері; органом державного регулювання діяльності у сфері медіа, а

також органом нагляду (контролю) у цій сфері є Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення (далі – Національна рада); повноваження інших державних органів та органів місцевого самоврядування у сфері медіа визначаються виключно законами України [7].

Саме Міністерство культури та стратегічних комунікацій України, відповідно до Положення про Міністерство культури та стратегічних комунікацій України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 16 жовтня 2019 р. № 885, є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах культури, державної мовної політики, популяризації України у світі, державного іномовлення, інформаційного суверенітету України (у частині повноважень з управління цілісними майновими комплексами державного підприємства «Мультимедійна платформа іномовлення України» та Українського національного інформаційного агентства «Укрінформ») та інформаційної безпеки, а також забезпечує формування та реалізацію державної політики у сферах відновлення та збереження національної пам'яті, мистецтв, охорони культурної спадщини, музейної справи, вивезення, ввезення і повернення культурних цінностей [8].

МКСК є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері медіа, інформаційній та видавничій сфері.

Водночас, у даному контексті слід звернути увагу на те, що повноваження Міністерства культури та стратегічних комунікацій України визначені лише підзаконним нормативно-правовим актом – Постановою Кабінету Міністрів України, що не повною мірою відповідає положенням пункту 5 статті 6 Закону України «Про медіа». Разом з тим, цей же Закон і визначає окремі функції Міністерства культури та стратегічних комунікацій України, як головного органу у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері медіа, інформаційній та видавничій сфері.

Зокрема, згідно зі статтею 126 Закону, МКСК складає перелік осіб, які створюють загрозу національній безпеці. Перелік складається на підставі відповідних звернень Ради національної безпеки і оборони України, Служби безпеки України та Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення. У свою чергу, підстави для звернень і прийняття відповідних рішень визначені частиною другою цієї ж статті. МКСК оприлюднює зазначений Перелік на своєму офіційному веб-сайті і забезпечує своєчасне його оновлення.

Детальніше зупинитись на цих питаннях, з огляду на їх актуальність, важливість і новизну. Так, згідно з частиною другою статті 126 Закону України «Про медіа» [7], до Переліку включаються фізичні особи (крім осіб, які мають виключно українське громадянство), в тому числі після їх смерті або оголошення померлими, які: будь-якими заявами та/або іншими діями підтримали агресію (акти агресії) проти України, окупацію українських територій державою-агресором (державою-окупантом); належать до вищого керівництва збройних сил, інших збройних формувань держави-агресора (держави-окупанта), військових, воєнізованих, парамілітарних або інших силових формувань держави-агресора (держави-окупанта), їх складових або структурних підрозділів, у тому числі формувань, найменування яких не відповідають офіційним назвам, прийнятим у державі-агресорі (державі-окупанті), але які за здійснюваними функціями належать до зазначених органів чи формувань, керівництва органів, відповідальних за державну безпеку, або безпеку вищого керівництва держави-агресора (держави-окупанта), їхніх радників, інструкторів; здійснили в'їзд на тимчасово окуповану територію України та/або виїзд з неї з порушенням встановленого законом порядку в'їзду та/або виїзду; заперечують або ставлять під сумнів існування українського народу (нації) та/або української державності, та/або української мови, суверенітет або територіальну цілісність України, визнаний факт агресії проти України чи факти вчинення воєнних злочинів на території України службовцями збройних сил, інших органів та формувань, визначених пунктом 2 цієї частини; є особами, щодо яких запроваджені персональні спеціальні економічні чи інші обмежувальні заходи, передбачені Законом України «Про санкції»; одноразово або неодноразово поширювали інформацію, заборонену до поширення пунктами 1–4, 10–13 частини першої статті 36, пунктами 1-2 частини першої статті 119 цього Закону, брали участь у створенні інформаційної продукції, яка містить таку інформацію; брали активну участь у антиукраїнських заходах держави-агресора (держави-окупанта), спрямованих, зокрема, на виправдання та легітимізацію агресії і окупації українських територій, популяризацію вищого керівництва та органів держави-агресора, їх посадових осіб, осіб та організацій, що контролюються державою-агресором (державою-окупантом); є представниками суб'єктів у сфері медіа, професійними

творчими працівниками, працівниками закладів культури, фізичними особами, які провадять діяльність у сфері культури, фахівцями зі створення інформаційної продукції та іншими публічними діячами, яким було заборонено в'їзд на територію України відповідно до законодавства про правовий статус іноземців та осіб без громадянства; засуджені судом за вчинення злочину, передбаченого статтями 109, 110, 110-2, 111-1, 111-2, 112, 113, 114, 114-1, 114-2, 161, 258-258-5, 300, 332-1, 332-2, 435-1, 436, 436-1, 436-2, 437, 442 Кримінального кодексу України [7].

Таким чином, з огляду на викладене, можна дійти висновку, що під час виконання функцій із забезпечення формування та реалізації державної політики у сферах інформаційного суверенітету України, інформаційної безпеки, забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері медіа, інформаційній та видавничій сфері Міністерство культури та стратегічних комунікацій України тісно взаємодіє з Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення, Радою національної безпеки і оборони України та Службою безпеки України.

У свою чергу, робота представників МКСК безпосередньо пов'язана з розумінням та використанням і застосуванням визначень наступних понять, викладених у Стратегії інформаційної безпеки [5]:

інформаційна загроза – потенційно або реально негативні явища, тенденції і чинники інформаційного впливу на людину, суспільство і державу, що застосовуються в інформаційній сфері з метою унеможливлення чи ускладнення реалізації національних інтересів та збереження національних цінностей України і можуть прямо чи опосередковано завдати шкоди інтересам держави, її національній безпеці та обороні;

інформаційні заходи оборони держави – сукупність скоординованих дій, які готуються та здійснюються суб'єктами забезпечення національної безпеки і оборони України в мирний час, в особливий період, в умовах воєнного або надзвичайного стану щодо прогнозування та виявлення інформаційних загроз у воєнній сфері, запобігання, стримування та відсічі збройній агресії проти України, протидії інформаційним загрозам з боку держави-агресора, а також здійснення інших необхідних дій в інформаційному протиборстві;

антикризові комунікації – комплекс інформаційних заходів, що реалізуються державними органами України з метою запобігання виникненню кризової ситуації і передбачають їх діалог із цільовою аудиторією з питань, що стосуються загрози виникнення кризової ситуації і протидії їй;

кризові комунікації – комплекс заходів, що реалізуються державними органами України у кризовій ситуації і передбачають їх діалог із цільовою аудиторією з питань, що стосуються кризової ситуації і протидії їй;

стратегічні комунікації – скоординоване і належне використання комунікативних можливостей держави - публічної дипломатії, зв'язків із громадськістю, військових зв'язків, інформаційних та психологічних операцій, заходів, спрямованих на просування цілей держави;

стратегічний наратив – спеціально підготовлений текст, призначений для вербального викладення у процесі стратегічних комунікацій з метою інформаційного впливу на цільову аудиторію;

урядові комунікації – комплекс заходів, що передбачають діалог уповноважених представників Кабінету Міністрів України з цільовою аудиторією з метою роз'яснення урядової позиції та/або політики з певних проблемних питань [5].

Особливої важливості та необхідності розуміння і використання згаданих визначень у роботі із захисту національних інтересів держави в інформаційній сфері набули з початком повномасштабного збройного вторгнення російської федерації на територію України.

Розглянувши згадані нормативно-правові акти, що стосуються діяльності Міністерства культури і стратегічних комунікацій України, та підсумовуючи викладене, коротко зазначимо, що основними завданнями відомства у сфері захисту національних інтересів України в інформаційній сфері є:

– забезпечення формування та реалізація: державної політики у сферах культури та державної мовної політики; державної політики у сферах інформаційного суверенітету та інформаційної безпеки України; державної політики у сфері державного іномовлення; державної політики у сферах популяризації України в світі, стратегічних комунікацій, зокрема з питань поширення суспільно важливої інформації в Україні та за її межами;

– забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері медіа, зокрема з питань медіаграмотності, інформаційній та видавничій сфері;

– участь у формуванні та реалізації державної політики з питань тимчасово окупованих територій України у Донецькій та Луганській областях, Автономній Республіці Крим і м. Севастополі

та населення, що на них проживає, з метою їх реінтеграції в єдиний культурний та інформаційний простір України [8].

Висновки і пропозиції. Один із головних викликів, з якими стикається Міністерство культури та стратегічних комунікацій України, – це інформаційна війна, що ведеться проти України російською федерацією, а також підтримка такої політики окремими іноземними державами, міжнародними організаціями, об'єднаннями та громадянами. Поширення фейкових новин, маніпуляцій та пропаганди вимагає від МКСК оперативної реакції та впровадження нових інструментів захисту національних інтересів в інформаційній сфері.

Ще одним з викликів є необхідність адаптації українського інформаційного законодавства до вимог сучасності.

Водночас, розвиток технологій, таких як соціальні мережі, створює нові загрози, на які потрібно відповідати швидко і ефективно.

Таким чином, Міністерство культури та стратегічних комунікацій України відіграє одну з ключових ролей у захисті національних інтересів в інформаційній сфері. Його діяльність спрямована на забезпечення інформаційної безпеки, протидію дезінформації, популяризацію української культури та розвиток медіаграмотності. У сучасному світі, де інформаційна війна стає однією з головних форм агресії, роль МКСК стає ще більш важливою для збереження суверенітету та національної ідентичності України.

При цьому, важливим залишається необхідність швидкої та ефективної роботи МКСК в питанні розробки нового або внесення змін до чинного законодавства щодо захисту національних інтересів держави в інформаційній сфері в умовах правового режиму воєнного стану.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Постановою Кабінету Міністрів України № 829 від 02 вересня 2019 року, «Деякі питання оптимізації системи центральних органів виконавчої влади». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/829-2019#Text>.
2. Постанова Кабінету Міністрів України № 1028 від 06 вересня 2024 року, «Про перейменування Міністерства культури та інформаційної політики України і Міністерства розвитку громад, територій та інфраструктури України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1028-2024#Text>.
3. Конституція України, Закон України від 28.06.1996 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/254/96-80#Text>.
4. Закон України «Про національну безпеку України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/254/96#Text>.
5. Указ Президента України від 28 грудня 2021 року № 685/2021, Про затвердження рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 жовтня 2021 року «Про Стратегію інформаційної безпеки». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/685/2021#Text>.
6. Гончаренко Г.А. До проблеми визначення та розмежування дефініцій «інформаційна безпека» і «кібербезпека». *Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство»* URL: <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2024/10/75.pdf>.
7. Закон України «Про медіа» від 13.12.2022 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2849-20#Text>.
8. Постанова Кабінету Міністрів України від 16 жовтня 2019 р. № 885, Про затвердження Положення «Про Міністерство культури та інформаційної політики України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/885-2019#Text>